

Hugleiðingar um ommu mína Annefíu í Køkubúðini

Orð eru fátøk, tá tað snýr seg um ommu mína. Eg vil við hesum tó royna at geva eina mynd av henni.

Raskari og dugnaligari kvinnu enn henni skal ein leita leingi eftir.

Omma hoyrði til tey stillu í landinum – hon var bara altíð har – við tí góða – ein sera umhugsin og klók kona. Hon elskaði at hjálpa og læra frá sær.

Hon vaks upp í einum stórum barnaflokki, sum taldi 8 í Nýggjagerði á Skála, og var hon elsta gentan í flokkinum. Har lærði hon skjótt at taka ein hond í, fyri at fáa húsarhaldið at ganga so smidliga og væl, sum møguligt.

Tað er áhugavert at lesa í bókini »Breiðið krossins merki út«, sum Njál Djurhus úr Frelsunarherinum hevur skrivað, um hvussu stórt gestablídni familjan Davidsen á Skála, Kristian og Jensina høvdu.

Sitat úr Bókini: »Hjá teimum var tað ein sjálvsøgd kristin skylda at sýna øllum, ið umboðaðu Jesus Kristus, gestablídni.«

At Omma hevur verði ein skilagóð kvinna frá ungum árum av, sæst í bókini »Breiðið krossins merki út.«

Har stendur nevniliga skrivað, at Skála skipasmiðja bleiv seld í 1941 til nýggjan eigara. Tann eigarin fór til læraran í bygdini, og bað hann vísa sær á eina dugnaliga gentu, sum kundi átaka sær arbeiði á skrivstovuni. Hennara arbeiði skuldi millum annað fevna um at avgreiða lönarseðlar hjá

arbeiðsmonnum á Skipasmiðjuni. Lærarin vísti á Annefíu, og sostatt varð starvið hennara. Hetta má sigast at hava verið eitt álitisstarv hjá einari 17 ára gamlari gentu.

Mær er sagt frá, at omma keypti ein kúgv til foreldrini fyri fyrstu lönina. Hetta hevur verið eitt gott ískoyti, tí tað húsið, sum hevði kúgv, var væl fyri og kundi lívbjarga sær við mjólk og øðrum góðum.

Kunnleikin á kontórinum kom væl við, tá omma saman við abba mínum Andreasi í 1947 fór at hava krambúð og bakarí, tí um abbi ikki hevði havt ein so góðan figgarstjóra, so hevði Køkubúðin ikki koyrt so væl tey nærum 50 árin, sum hon nú gjørdi. Abbi elskaði nevniliga at geva og geva, og tá hevði hann tað best. Og omma mín – ja hon var eisini sera gávumild.

Hon tók altíð eina hond í, har sum tað trongdi til, í húsarhaldinum, bakarínum, í krambúðini og ikki minst í Evangeliuhúsinum.

Omma mín hevur millum annað lært meg at spæla klaver, nærverandi og hugagóð.

Komu vit við fiski, so gjørdi hon knettir og frikadellur, vóru tað mínar skræddu ketildraktir og troyggir, so ornaði hon tað, ongar uppgávur vóru ov stórar fyri hana.

Hon var eitt satt konubrot. Onki var óført.

Gestablídni kom eisini at sermerkja heimið í Køkubúðuni. Tað

hava øll tey, ikki 100 men fleiri 1000 fólk, sum hava verið har millum ár og dag, fingið at sannað.

Sjálvur var eg so at siga hvønn dag har. Og ikki var óvanligt, at vit vóru eini 10 til 15 fólk til døgurða har, og ikki bleiv sagt frá áðrenn, at vit komu, so hvussu hon hevur kokkast, er mær ein gáta, tí har var altíð nóg mikið til øll.

Og sum Andrias abbi plagdi at siga – hann elskaði at hava vitjan av fólki, tí tá livdi hann mitt í verðini. Hann var tað, man kallar fyri eitt selskapsmenniskja.

Heimið í Køkubúðini var eitt Betania, har gestirnir kendu seg væl at koma á gátt.

Tað er við sorgblídni, at eg skrivi hetta, tí í 1996, tá Andreas abbi doyði,

var eg til skips, og høvi var ikki at koma heim.

Og so nú mín elskaða omma er flutt heim til Harran, nú eri aftur til skips og fáí ikki verið her í dag.

Soleiðis er nú sjómannslívið einaferð. Tí eri eg ómetaliga takksamur, at vit hava havt tað sera gott saman, ímeðan vit høvdu hvønn annan.

Tá eg fyri seinastu ferð segði ommu farvæl, áðrenn eg fór til skips, ynskti hon mær góðan túr. Og nú er hon farin heim til Jesus, sum hon elskaði yvir alt á jørð. Og ikki minst at mæta abba aftur – hann er nakað glaður at síggja hana aftur eftir 19 ár. Ja vit syrgja ikki sum tey, ið onga vón eiga, nei vit møtast skjótt í himli.

At enda vil eg takka ommu fyri tað brennandi vitni, sum hon og abbi

hava verið fyri Harrans verk, hesi árin tey livdu. Og rørandi er at lesa um ommu og Miu, systir hennara, sum byrjaðu sunnudagsskúla á Skála í mars mánaða 1944. Tá vóru 85 børn innskrivaði tann fyrsta dagin, og tað bara vaks. Tað má sigast at vera flott klárað av teimum í eini so lítlari bygd sum Skála.

Sum lítlasystirin Jóhanna skrivaði so fitt í bókini »Breiðið krossins merki út«, var tað so spennandi at koma í sunnudagsskúla, at hon sum 7 ára gomul var og vitjaði í grannabygdini og fór einsamøll til gongu, inn á Skála sunnudag, fyri at hoyra tann livandi boðskapin, sum ger, at menniskjuni kunna fáa frið við sín skapara gjøgnum frelsuverkið á Golgata við at taka í móti Jesusi. Sum Róm 10 vers 9-10 sigur.

Tí um tú við munнинum játtar Jesus sum Harra og trýrt í hjartanum, at Gud reisti Hann upp frá hinum deyðu, so skalt tú verða frelstur.

Tí við hjartanum trýr ein – til rættvísi; og við munнинum játtar ein – til frelsu.

Hvíl í friði elskaða omma, tú hevur strítt hitt góða stríð.

Ja, sum eg byrjaði við, so eru orð fátøk, tá tað kemur til tín elskaða omma.

Vit síggjast skjótt har heima. Ærað veri minnið um Annu Sofíu Jacobsen

Niclas Thomsen

hjá ommu míni, Annefíu í Køkubúðini

tí, sum hon gjørdi. Og nøgdsemi lýsti út av ommu, haldi enntá eg kann siga, at hon ikki bara var nøgd við lívið, hon var ordiliga væl nøgd.

Men omma var ikki bara nøgd her í lívinum, hon var eisini umhugsin. Og hennara umhugsni steðgaði ikki við, at hon hugsaði, at tingini burdu verið betri ella øðrvísi, nei omma nýtti hvønn møguleika, hon fekk at gera mun og hjálpa.

Vit lesa víðari í Fillippibrævinum, at Paulus skrivur til Filippimenn, at hann takkar fyri, at tey sóu neyð hansara, og takkar fyri, at tey ikki bert sóu neyð hansara, men at tey tóku lut í trongd hansara, og hann skrivur:

»Tó gjørdur tit væl í at taka lut í trongd míni. Tað er ikki tað, at eg tráí eftir gávuuni; nei, eg tráí eftir ávøkstinum, ið ríkliga kemur tykkum til góða. Nú havi eg nóg mikið av øllum og havi yvirflóð; mær trýtur ikki, nú eg við Epafrodítusi havi fingið gávu tykkara - yndisligan anga, offur, fagnað av Gudi og Honum til gleði. Og Gud mín skal eftir ríkidømi sínum fylla alla trongd tykkara í dýrd í Kristi Jesusi.«

Omma tók av teimum møguleikum, sum vóru at hjálpa. Har sum hon sá eina neyð, gjørdi hon alt hon kundi fyri at hjálpa. Hon livdi tað hjarta út,

sum Gud hevði givið henni. Hon lat tað ongantíð blíva hart. Hon var ein sterk kvinna, og menniskju sum hon gera heilt víst heimin til eitt betri stað. Lyfti, sum Paulus her tosar um til gávumild fólk, hevði omma tikið til sín. Hon var ikki bangin fyri at geva og lyftið um, at Guds ríkidømi skal fylla alt, sum vit treingja til, bar hon við sær.

Eg veit ikki, hvussu nógv fólk gjøgnum tíðirnar hava sagt við meg, at tey minnst væl at hava verið inni í Køkubúðini og antin fingið ein drekkamunn ella ein góðan døgurða, ella eina song, um tað skuldi manglað. Og nøkur búðu har enntá í árávis. Eg veit ikki, hvussu nógv okkara høvdu gjørt tað í dag? Og ikki nokk við tí. Tá omma ikki hýsti familju meira og kømurini á loftinum stóðu tómt, fann hon uppá ráð. Tá fór hon at hýsa turistum. Og meira enn 60 ára gomul fór hon á kvøldsskúla at læra seg enskt, so hon betri dugdi at tosa við turistarnar.

Hon sá møguleikarnar í øllum tí, sum hon gjørdi. Eg trúgvi, at hennara egnu tørvir ofta eru komnir ógvuliga niðarlaga í rekkjuni, og kortini var hon altíð nøgd.

Har var eingin tørvur fyri at fara í fitnesscenter 4 ferðir um vikuna, fyri at fáa betri sjálvsálit. Nei, hon arbeiddi hart hvønn dag, og eg minnst

ofta, hvussu abbi rósti henni og reypaði av, hvussu pen hon var. So ektaður kærleiki teirra millum, sum als ikki kann keypast fyri pengar.

Minnist ommu, hvussu hon altíð hugdi við stjørnum í eygunum eftir abba, og var bæði mild og góð við børnini og okkum ommubørn.

Haldi eisini, at omma og abbi hava verið ein framúr fyrmynd. Alla mína tíð, hevur Køkubúðin staðið sum ein stórvirkið í Havn. Kanska onkur heldur, at hatta stóra húsið hinumegin vegin er bygt upp av onkrum ríkmanni. Men tað sum eg virkliga beundri er, at tey bæði byrjaðu frá botni av. Abbi kom sum ungur drongur úr Gøtu til Havnar at læra til bakara og omma kom av Skála. Omma dugdi altíð væl at rokna. Tá hon sum ung genta var liðug í skúlanum, fór hon til Havnar at arbeiða, men skjótt vóru boð send eftir henni aftur at koma inn á bedingina á Skála at arbeiða á kontórinum. Tí leiðarin á bedingini hevði spurt læraran, hvør næmingur hevði duga best í rokning í skúlanum, og tá var eingin ivi í, at tað var Anna Sofia. Og tá var heldur eingin roknimaskina, men tað arbeiðið gjørdi hon kortini til lítar. Hon tjenti kr. 200 um mánaðin og byrjaði skjótt at samla til eina kúgv til mammu og pápa sín, so tey

kundu selja mjólk, tí pápi hennara var komin til skaða og var blivin lamin. Omma plagdi at siga, at hon mintist fótafetini við gleði, tá hon gekk inn á Skálabotn eftir kúnni, sum hon hevði keypt til foreldrini.

Omma og abbi vóru sera góð, tað er eingin ivi um tað. Men eitt, sum eg haldi vera so flott við ommu, er, at sjálvst um hon hevur verið praktisk og hevur dugað væl við pengum, so hevur hon ikki latið tað verið eina forðing fyri manni sínum, sum var ógvuliga visjonerur. Hann byrjaði við einum lítlum húsi, sum tey saman bygdu størri og størri. Tey hava ikki sæð niður á ymisleikarnar hjá hvørjum øðrum, ei heldur hava tey sæð ymisleikarnar sum veikleikar. Nei, tey funnu styrkina í, at tey vóru so ymisk, og tað má ásannast, at tað er heilt ótrúligt, hvussu nógv tey hava fingið burturúr, við at satsa uppá hvønn annan og styrkirnar hjá hvørjum øðrum. Og ikki minst, so settu tey álitid á Hann, sum gjørdi alt møguligt.

Tey síðstu árin hevur omma verið troyst. Hon hevði livað lívið fult út, og tí var minni og minni um hana tey síðstu árin. Men eitt sum serliga kundi fáa hana upp í songina var, tá langommubørnini komu at vitja. Hon hevur altíð havt eitt serligt hjarta fyri

børnunum. Og í hesum sambandi ynski eg serliga at takka mammu og Jónu, sum hava havt ommu búgvandi heima tey síðstu 3 árin. Takk fyri at tit báðar og Óli, Tina og Oddbjørg hava verið so væl um hana. Og tey síðstu árin, tá hon ikki hevur megnað at tikið sær av sær sjálvum, takk fyri at tit so eymliga hava givið henni alt tað henni hevur tørvað.

Men eg veit, at omma var mett av lívinum her, og at henni longdist meir og meir eftir at síggja teir tveir størstu kærleikarnar, hon hevði í lívi sínum.

Hon hevði sett sitt álit á Jesus og hevði gjørt Hann til sín lívs vin. Hann var grundin til alt tað, sum hon gjørdi og livdi. Og nú hon møtir honum trúgvi eg, at Hann hevur gjørt henni eitt eyka flott hús klárt, sum hevur bíðað eftir henni.

Og eg veit, at omma aftur hevur fingið stjørnur í eyguni, nú hon sær abba aftur, har hann stendur við opnum ørmum og tekur ímóti henni, Hann hevur bíðað í 19 ár eftir henni, og nú klemmar hann henni væl-komnari.

Hvíl í friði góða omma og ærað veri minnið um eina fantastiska kvinnu.

Ann Gvøðny Dáníalsdóttir